

[Weikop.]

megen forsigtighed, ikke større overensstemmelse mellem nationalbankens og bankernes synspunkter.

I den forbindelse vil jeg gerne spørge den højtærede minister: Hvorledes ser bankinspektøren på dette forhold? Det har dog også en vis betydning. Når jeg stiller dette spørgsmål, gør jeg det, fordi bankinspektøren, såvidt jeg husker, da loven sidst var til behandling her i 1950, ikke havde noget at erindre imod, at denne lov blev forlænget til 1959, hvilket oprindeligt blev foreslået her i tinget. Noget andet var, at fristen under lovens behandling blev forkortet til 1953, og derfor har vi dette lovforslag til behandling i dag.

Der spiller også det ind, som den højtærede minister ligeledes var inde på i sin forelæggelsestale, at lempelserne, forsåvidt angår den tvungne opsparing, under alle omstændigheder må bibeholdes i henhold til de aftaler, der i sin tid blev truffet med bankerne, og det vil antagelig, hvis der ikke sker noget helt uforudset, betyde, at lempelserne må gælde til 1959. Jeg forstår også den højtærede ministers udtalelse sådan, at denne aftale må opretholdes, medmindre der med bankerne kan aftales en anden ordning. Den højtærede minister sagde det ikke på den måde, hun sagde, at det drejede sig om at opnå enighed, men nævnte ikke enighed med bankerne.

Jeg går ud fra, at det skal forstås sådan, men for at der ikke skal være nogen misforståelse, beder jeg den højtærede minister bekræfte, at min opfattelse er rigtig. Når man behandler en sådan sag, må det være meningen, at både bankerne og nationalbanken og banktilsynet giver en vis vejledning med hensyn til, for hvor lang tid det må anses for påkrævet at forlænge loven. Jeg er nærmest af den opfattelse, at en noget længere forlængelse — også hvad angår det, jeg for et øjeblik nævnte, den tvungne opsparing — ville være hensigtsmæssig, medmindre — det vil jeg gerne understrege — den højtærede minister anser det for sandsynligt, at overvejelserne om ændringer i bankloven, som nationalbanken selvfølgelig allerede har været inde på, vil være afsluttet så tidligt, at et lovforslag herom kan være fremme i god tid før april 1955. For hvis det er tilfældet, vil der til den

tid være mulighed for i en større sammenhæng at drøfte lempelser i denne lov, men er det ikke tilfældet, forekommer det mig, at det bør overvejes at forlænge loven for et noget længere tidsrum eller i hvert fald indtil det tidspunkt, da forslag om ændringer til bankloven kan foreligge, idet jeg stadig forudsætter, indtil jeg hører, hvad den højtærede minister siger herom, at sådanne overvejelser er i gang.

Mit partis stilling er således med hensyn til spørgsmålet om, for hvor lang tid loven skal forlænges, i nogen grad afhængig af de oplysninger, den højtærede minister måtte give her i tinget.

Steen: Vi kan tiltræde lovforslaget og er villige til at medvirke til forlængelsen af den midlertidige lov om tillæg til bankloven som af den højtærede minister foreslået, det vil altså sige til udgangen af april 1955. Jeg må hertil føje, at det er ikke nogen stærkt overbevisende begrundelse for lovforslagets nødvendighed, der er givet i nationalbankens vurdering af forholdene, som den finder udtryk i den skrivelse, der ledsager lovforslaget som bilag 1.

Til gengæld er den så meget stærkere begrundet i den skrivelse fra De danske Bankers Fællesrepræsentation, der er optrykt som bilag 2. Jeg forstår udmærket, at ministeren stillet overfor disse forskellige vurderinger og råd har valgt den udvej, som lovforslaget er udtryk for. Jeg ledsager dog min anbefaling af lovforslaget med en henstilling til den højtærede minister om at drage ind i sine overvejelser, om det ikke vil være rigtigt at benytte den tid, der nu bliver, til en virkelig gennemgang af hele bankloven for at komme til klarhed over, om den på forskellige områder kan siges at være tidssvarende og i overensstemmelse med forholdene, som de har udviklet sig i de 25 år fra 1930 til 1955, der vil være gået, når loven udløber.

Ministeren for handel, industri og søfart (Lis Groes): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for de forskellige betragtninger.

Jeg er blevet anklaget for at have draget en lidt frejdig syntese af de to skrivelser, vi har modtaget. Når vi har anført begge